

A photograph of a man and his father in a barbershop. The father, an older man with white hair and a beard, is seated in a barber's chair, looking up at his son. The son, a younger man with dark hair and a beard, stands behind him, resting his hand on his father's shoulder. They are in a room with large arched windows and wooden paneling. The lighting is warm and golden, suggesting sunset or sunrise. The background shows various barbershop items like mirrors, brushes, and bottles.

MY FATHER AND GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

MOJ OTAC I GILLETTE

THE FAMILY · 03

GILLETTENARRATIVE – OSOBNi ARHIV

Moj je otac preminuo u travnju 2025.

Otada nije prošao nijedan dan a da mi njegova prisutnost nije prošla kroz misli.

Smrt odnosi čovjeka iz sobe.

Ne odnosi ga iz razgovora.

Što sam stariji, to više otkrivam njegove komadiće skrivene u sebi.

Geste. Šutnje. Reakcije. Načine gledanja na ljude.

Nasljedstvo koje je važno nikada nije novac.

Ono je priznanje.

Kad sam bio mlad, gledao bi me i govorio mi da sam sposoban za stvari izvan njegova dosega.

Mislio sam da me zadirkuje.

Mislio sam da očevi govore takve stvari jer očevi moraju vjerovati u nemoguće kad je riječ o njihovim sinovima.

Sada razumijem.

Nije mi davao komplimente.

Posuđivao mi je samopouzdanje koje još nisam zaslužio.

Vidio je ceste koje ja nisam mogao vidjeti.

Vrata za koja nisam znao da postoje.

Mogućnosti koje ću desetljećima pokušavati otkriti.

Bili smo otac i sin.

Zatim smo postali prijatelji.

Prijatelji koji iskreno razgovaraju o životu, ženama, pobjedama, poniženjima i snovima.

Zatim smo postali kolege.

Urotnici povezani poslom, krvlju i tvrdoglavim odbijanjem da prihvate obične granice.

Iznad svega ostaloga, dijelili smo prezime.

Prezime koje danas opstaje ne zato što je zapisano u dokumentima, nego zato što je ušlo u pripovijest.

Ušlo u sjećanje.

Ušlo u GilletteNarrative.

Ponekad imam čudan osjećaj da me još promatra.

Ne kao sudac.

Ne kao kritičar.

Ne kao čovjek koji govori:

„Rekao sam ti.”

Ne.

Više kao tihi promatrač koji proučava pokus koji je pomogao stvoriti.

Sin koji nikada nije slijedio priručnik s uputama.

Sin koji je uvijek iznova izlazio iz okvira.

Sin čiji je život donio ishode koje nitko nije mogao razumno predvidjeti.

Nedostaje mi.

Njegov osmijeh.

Njegove stanke.

Njegova šutnja.

Njegove odluke.

Oni mali kadrovi sačuvani u sjećanju koje nijedan arhiv ne može pohraniti i nijedna tehnologija ne može vratiti.

S dvadeset i sedam godina bio je satnik talijanske vojske.

Ali čin ga nikada nije objašnjavao.

Ono što ga je činilo jedinstvenim bilo je jednostavnije.

Bio je moj otac.

Tihi dio mogega postojanja dok se ostatak svijeta natjecao u stvaranju buke.

I zato ću mu pisati.

Gdje god bio.

Čekaj me.

Ali ne još.

Još ima nedovršena posla.

Još ima neriješenih tajni.

Još ima priča koje treba napisati.

Jednoga ću dana stići.

A kad stignem, smijat ćemo se zajedno.

Ne uspjehu.

Ne neuspjehu.

Apsurdnosti putovanja.

Jer proživljeno iskustvo može ispričati priče kojima mašta nikada neće biti ravna.

Zbogom, tata. Zasad.

*Tvoj sin,
Ferdinando*